

I nagroda w X Ogólnopolskim Konkursie Literackim „Płynąć pod prąd”

dla Mateusza Szachowicza

z Gminnego Zespołu Szkół w Dobiegniewie

za pracę pt. „Ostatnia droga”

w kategorii szkół podstawowych – wiersz

Ostatnia droga

Noc zimna i obca
taka noc nie jest przyjaciółką
sprzyja zbrodni
gwizd odjeżdżającego pociągu
mięśnie jeżą się pod wpływem przecucia

chrzęst drogi pod butami
intuicja wietrzy zagrożenie
czuje że jest to droga ostatnia

skłębione chmury kryją blade światło gwiazd
wśród bezlistnych gałęzi krążą kruki

wchodzą w las
teraz już wie
zaraz mu podziękują
za zbyt sztywny kark
za niepokorność
za upór

Odwraca się w ostatnim akcie buntu
śmierć ma twarz wachmana

Tadeusz Starzec

Tadeusz Starzec urodził się 11 lutego 1918 r. w Kurdwanowie. Od 1933 redagował harcerską gazetkę „Biskopt” wydawaną na terenie Borku Fałęckiego. W 1934 r. zajął się prowadzeniem I Borkowskiej Drużyny Harcerskiej (BDH) im. Zawiszy Czarnego. W roku 1937 wstąpił do klasztoru oo. Salezjanów w Mikołowie Śląskim, by poświęcić się w przyszłości pracy misyjnej w Afryce. 30 VIII 1939 r. jako kapral podchorąży został przydzielony do 51. Pułku Piechoty w Brzeżanach, skąd wyruszył w dniu 2 września na wojnę. Wzięty do niewoli niemieckiej, przebywał w Oflagu IIc w Woldenbergu. Uparcie podejmował kilka prób ucieczek z obozu do Walczącej Polski. Po jednej z nich został zastrzelony 25 marca 1944 r. Pośmiertnie odznaczony Orderem Virtuti Militari II klasy.

Okoliczności jego śmierci nie zostały nigdy wyjaśnione. Podejrzewa się, że władze obozu już wcześniej wydały na niego wyrok, czekając tylko na dogodną okazję, aby go wykonać. Został zastrzelony rzekomo podczas próby ucieczki, kiedy pod eskortą wracał ze stacji kolejowej w Woldenbergu (dzisiejszy Dobiegniew) na teren obozu. Droga prowadziła przez las, gdzie prawdopodobnie go zastrzelono. Rany na jego ciele wskazywały na to, że nie próbował uciekać, ale naziści zniszczyli dokumentację medyczną. Będąc w obozie, Tadeusz Starzec realizował osobistą filozofię – uważał, że jego obowiązkiem jest starać się uciec i walczyć dalej. Historia jego ucieczek mogłaby być kanwą filmu sensacyjnego – od przeskakiwania po dachach wagonów pędzącego pociągu po próbę ucieczki w wozie pełniącym funkcję latryny obozowej.

Plac poświęcony pamięci Tadeusza Starca w Dobiegniewie
z Pomnikiem Czynu Żołnierskiego, zdjęcie S. Szachowicz

Wschodnia strona placu z Pomnikiem Woldenberczyka, zdjęcie S. Szachowicz

Stacja kolejowa w Dobiegniewie, przedwojenne zdjęcia

Oflag II c Woldenberg

Linki internetowe:

1. [http://bazhum.muzhp.pl/media//files/Niepodleglosc_i_Pamiec/Niepodleglosc_i_Pamiec-r1999-t6-n2_\(15\)/Niepodleglosc_i_Pamiec-r1999-t6-n2_\(15\)-s249-258/Niepodleglosc_i_Pamiec-r1999-t6-n2_\(15\)-s249-258.pdf](http://bazhum.muzhp.pl/media//files/Niepodleglosc_i_Pamiec/Niepodleglosc_i_Pamiec-r1999-t6-n2_(15)/Niepodleglosc_i_Pamiec-r1999-t6-n2_(15)-s249-258/Niepodleglosc_i_Pamiec-r1999-t6-n2_(15)-s249-258.pdf)
2. https://polska-org.pl/7296197,Dobiegnew,Stacja_kolejowa_Dobiegnew.html
3. https://www.geocaching.com/geocache/GC5PBDQ_oflag-woldenberg